

Arra azért nem számítottam, ami lett

Nagy reményekkel és lelkesedéssel kezdtem a sulit, ami időközben egyre jobban megfakult. Sok volt a feladat és zűrös minden más is az életemben, de úgy gondoltam, tartozom magamnak annyival, hogy befejezem, amit elkezdtem. De nem otthagytam, hanem levizsgázom. Vettem egy nagy levegőt és eldöntöttem, lesz, ami lesz, megcsinálom. Megcsináltam. De arra azért nem számítottam, ami lett. Summa cum laude a bizonyítványban?! Ezt tényleg én csináltam. Nagyon örülök, hogy így döntöttem. Köszönöm Nektek!

Garai Szilvia

Élmény, ami feledhetetlen :
magyar filmtörténet előadás a 80 éves Bacsó Péterrel

Ami az elméleti tanulmányokat illeti, (pl. filmtörténet), az szűz terület volt számomra. Dobott egy kicsit az általános műveltségemen. :-) Gyakorlati résznél pedig betömködtem a lyukakat. Mivel már egy ideje dolgozom a szakmában, kíváncsi voltam, milyen biztosak az alapok. Volt olyan nap, hogy mindössze egy mondat, vagy egy szó volt az újdonság, de azt rögtön a helyére tudtam tenni, s így teljessé vált kép.

Szerencsém is volt, ugyanis kétszer is előfordult olyan, hogy gyakorlatra mentünk, s másnap rögtön hasznosítani tudtam a munkám kapcsán a megszerzett információt.

Amit még meg szeretnék osztani, az 2 élmény, ami feledhetetlen. Az első:
Magyar filmtörténet előadás a 80 éves Bacsó Péterrel.

Belépett az ajtón az öregúr.

Lassan lépdelt.

Leült közénk, szembe velünk, botját maga elé vette, rátámaszkodott. Köszönt, majd megszólalt:

- Ha jól emlékszem, 1956-nál fejeztük be a múlt alkalommal, így folytatnám.

A múlt alkalom az kb. másfél hónappal ezelőtt volt. Se notesz, se jegyzet, se laptop, semmi nincs nála. Hoppá!

Másfél óra múlva tartott egy kis szünetet. Mikor visszaérkeztünk - pedig csak egy cigit szívtunk el -, ő már bent ült. Szégyelltem magam, pedig nem késtem.

- Elhoztam az egyik filmemet Maguknak.

Elindítottuk a DVD-t, a Te rongyos élet c. film volt az. Minden egyes poén előtt hátranézett, s fél szemmel a társaságot figyelte. Mikor nevettünk, elmosolyodott, s visszafordult.

Mikor vége volt a filmnek, megszólalt (részletek):

- A kortárs rendezőkről még nem beszéltem Maguknak. és magamról sem. Nem is szeretnék sokat... Március 20-án lesz a premierje a legújabb filmemnek. Talán életem legjobb alkotása - maga elé meredt, a botjáról a bal kezét áttette a melléte lévő szék támlájára, hátradőlt -, s egyben talán az utolsó is. Nézzék meg, ha tehetik!

Visszaadhatatlan az az érzés, mikor életed egyik döntő élményét megéled, s a pillanatot akkor fedezed fel, amikor történik. Nem utólag, akár évek múltán, hanem

akkor és ott. Látod és hallod, hogy miként hagyják el egy élő legenda ráncos ajkait a tanító szándékú mondatok. Ülsz, hallgatod, nézed, figyeled, ledermedsz, benedvesedik a szemed, mosolyogsz, dobog a szíved, és azt szeretnéd, most szűnjön meg az idő. Itt el szeretnél időzni picit, csak egy kicsit, hogy felfoghasd. De az idő kegyetlen: Az öregúr botjára támaszkodva felállt, köszönt, s elindult kifelé. A legkevesebb, hogy megtapsoltuk. Ahogy elhagyta a termet, az élmény emlékké vált.

A második:

Gyakorlati vizsga. Filmleadás. Délelőtt még a borítót készítettem, egyre értem be. Vizsgáztató: Halla József. Ennek a ténynek örültem. Tisztelem Józsit, tudom, hogy kemény. Olyan véleményt fog mondani, ami lehet, hogy nem fog tetszeni...

Ennél a "vizsgánál" izgultam a legjobban. Bementem a terembe. Lepakoltam a cuccaimat, a filmet elővettem. Persze, hogy nehezen indult el a laptopon, miért is indult volna könnyen. Azt hittem, megőrülök. Aztán mégiscsak sikerült végignézni. Jöttek is a kérdések. Ez miért van így, az miért van úgy, lehetett volna..., tudod-e, stb. Mikor válaszoltam, hozzátette, hogy ez csak jó tanács, nem hiba. Amit elszűrtam, arra rávezetett, hogyan oldjam meg. 45 percet voltam bent, mikor mondta, hogy mehetek. Felálltam, elkezdtem összeszedni a cuccomat. Józsi éppen írt. Rákérdeztem, hogy az eredményt mikor tudhatom meg.

- Holnap kint lesz az Eminél - hangzott a válasz, s újra a papírjára nézett.

- Rendben, tanár úr, köszönöm!

Elkezdett mosolyogni. Felnézett, majd így szólt:

- Megbukni nem fogsz!

Ekkor már én is mosolyogtam. Ennyi elég is volt. Elindultam kifelé a teremből, mikor utánam szólt:

- Szép munka! - és mosolyog.

Meglepődtem, s fülig érő szájjal hagytam el a termet. Igen!

Halla, ahogy megismertem, nem sűrűn dicsér, kritikus. Már mindegy volt számomra, milyen jegyet írnak be. Ennek a két szónak örültem a legjobban, hiszen az én felfogásomban ez a vizsga volt a lényeg: miként értékeli egy szakmabeli a munkámat. Erre rátett egy lapáttal, hogy nem bíztak abban, hogy össze tudom hozni, hiszen Szirmai úr is elkapott egyszer, hogy miért nem választok más témát, bele fogok bukni, nem fogom tudni elkészíteni. De sikerült!

A kisfilmet végül sikerült nemes célra is felhasználni. Tartottak a közelben egy drogellenes napot, ahol levetítették a szereplők beleegyezésével, s az előadó a filmet alapul véve indította az előadását. Sőt, elég sok mindent belemagyarázott. :-)
Az este folyamán pedig a Trainspotting került vászonra.

Üdvözlettel: Szatmári Zsuzsanna